ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Δὸν Διάζ ἐπρόκειτο νὰ καταδιώξει τὸν ἀντεραστή του κ' εἶχε ὁρκισθῆ νὰ τὸν φτάσει αὐτὴ τὴ φορὰ ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ κατεβῆ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ἡ βραχνὴ φωνή του ἀκουγότανε μεσ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες στὸν ἀλαλαγμὸ ἐκεῖνο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Τρουξίλλος ἔνοιωσε τὴ Στεφανίνη ν' ἀνασκιρτᾷ μέσα στὰ χέρια του, εἶδε τὰ χείλη της νὰ σαλεύουν καὶ τὰ μάτια της νὰ μισανοίγουν καὶ νὰ στηλώνονται ἀπάνω του μὲ μιὰ ἔκφραση ἀπείρου τρυφερότητος.

— Τρουξίλλε, ψιθύρισε τότε ἐκείνη.

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά του σὰ νὰ ἤθελε νὰ μεταδώσει σ' αὐτὴν τὴ φλόγα τῆς δικῆς του ζωῆς.

— Τρουξίλλε... πνίγομαι... σήκωσέ με...

Ἔξαφνα ἑναςἀπότομοςκλονισμὸς συντάραξε τὸ σῶματης.Τὰ κρυσταλλωμένα μάτια της εἶχαν ἀντικρύσει τὸν Δὸν Διάζ, ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Τότε μιὰ ταραχὴ τὴν κατάλαβε ὁλόκληρη. Ἔκανε μιὰ προσπάθεια καὶ στάθηκε ὀρθὴ καὶ μὲ τὸ χέρι τεντωμένο ἔδειξε τὸν δὸν Διέγο, ἐνῶ ἔλεγε ἀπειλητικά :

— Δὲς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο,Τρουξίλλε ! Δές ! Αὐτὸς εἶνε ποὺ μὲ σκότωσε ! Αὐτός ! Ὁ κύριός σου !

Βαθειὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε. Σὲ λίγο ἡ ἑτοιμοθάνατη κάνοντας μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, φώναξε :

— Καταραμένος νὰ εἶσαι !

Καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω νεκρή, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Τρουξίλλου

. . . . . .

Μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Λούζης καὶ τῆς Βαγιὸν ἁπλώνεται ἕνα τοπεῖο μαγευτικό. Πίσω του ἔχει τὰ Πυρηναῖα, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κάμπους καταπράσινους καὶ μπρὸς τὸν κόλπο τῆς Γασκόνης μὲ τὴ Βαγιόν.

Σ' ἕνα βράχο, ὑπερκείμενο τῆς θαλάσσης, μιὰ ὥρα πρὶν νὰ ξημερώσει καὶ σαράντα ὧρες μετὰ τὸ θάνατο τῆς Στεφανίνης βρισκόντουσαν ξαπλωμένοι δυὸ εὐγενεῖς, ὅπως φαινότανε ἀπὸ τὴ στολή τους, νέοι. Φοροῦσαν κι' οἱ δυὸ μεταξωτὴ προσωπίδα, κατὰ τὴν συνήθεια ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε στοὺς εὐγενεῖς ἅμα ταξείδευαν. Ἄξαφνα ἕνα γέλιο γλυκὸ καὶ μελωδικὸ σὰν κελάϊδημα, πρόδωσε τόσο καθαρὰ τὸ φῦλοτοῦ ἑνὸςπροσωπιδοφόρου,ὅσο καὶ τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπό του μποροῦσε νὰ τὸ προδώσῃ.

— Γιατὶ γελᾶτε, κόμησσα ; ρώτησε τότε ὁ ἄλλος προσωπιδοφόρος.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη κόμησσα.

— Θὰ εἶσθε σὲ λίγο...

Τότε ἡ ἀποκληθεῖσα κόμησσα ἐσκυθρόπασε ἔξαφνα καὶ εἶπε:

— Ποιὸς ξέρει, «πολλὰ μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πέλλει.»

— Ὤ, εἶπε ὁ προσωπιδοφόρος ποὺ δὲν εἶταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κόμητα, τὸν Λέλιον, σὲ παρακαλῶ, ἀγαπημένη μου, διῶξε τὰ κακὰ προαισθήματα ! Ἄφησε τὴ χαρὰ ὁλόκληρη νὰ καταπλημμυρήσει τὴν καρδιά μου καὶ διῶξε ἀπὸ τὴ δική σου τὸ πικρὸ δηλητήριο τῆς ἀμφιβολίας.

— Φοβᾶμαι, ψιθύρισε ἡ Δολόρα.

— Κοντά μου ;

— Ἀλλοίμονο ! δὲν βολόγησε ἀκόμη ὁ παπᾶς τὸ δεσμό μας, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ δὸν Διέγος...

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Τώρα εἶσαι δική μου, Δολόρα.

Ἡ Δολόρα στήριξε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ κόμητος.

— Γιατὶ μοῦ κρύβεις κάτι ποὺ μᾶς συμβαίνει ; τοῦ ψιθύρισε τότε μὲ παράπονο. Γιατὶ φύγαμε τόσο ἄξαφνα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Λούζης ὅπου μόλις εἴχαμε φθάσει ; Τί περιμένομε ἐδῶ πέρα ; Τί ἔγινε ὁ Λαντρύ ; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια;

— Ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια συνέβησαν γιατὶ ἤθελα νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ ἕναν κίνδυνο ποὺ μᾶς ἀπείλησε.

— Θέλω νὰ τὸν μάθω ἀμέσως.Ξέρεις, ὅτι δὲν εἶμαι διόλου δειλή.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ! Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀγρέδα, σὲ λίγο εἴχαμε πίσω μας τὸ δὸν Διάζ μ' ὁλόκληρο στράτευμα, ποὺ λίγο ἔλειψε, δυὸ φορὲς νὰ μᾶς φτάσῃ.

— Θεέ μου ! ξεφώνησε ἡ Δολόρα.

— Χθὲς ὁ δὸνΔιάζ ἐπὶ κεφαλῆς εἴκοσι ἱππέων μπῆκε στὸν Ἅγιο Σεβαστιανό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εὐτυχῶς δὲν εἴχατε περάσει κοὶ σήμερα ἀφήνοντας πίσω του τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους του ποὺ εἶχαν κατακουραστεῖ, ἔφτασε μιὰ ὥρα μετὰ ἀπὸ μᾶς στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Λούζης.

Ἡ Δολόρα σηκώθηκε κατατρομαγμένη.

— Εὐτυχῶς ὅμως, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ὁ Λαντρὺ ἀγρυπνεῖ καὶ ἐνῶ ὁ δὸν Διάζ ἄρχιζε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ μᾶς βρῇ στὰ ξενοδοχεῖα, ἐμεῖς φεύγαμε χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανείς.

— Καὶ χωρὶς νὰ πάρουμε τᾶλογά μας, ἐπρόσθεσε λυπημένη ἡ Δολόρα.

— Γιατὶ νὰ τὰ πάρουμε ; εἶπε ὁ κόμης. Ἂν τὰ παίρναμε θὰ μᾶς ἀντιλαμβάνετο ὁ δὸν Διάζ κι' ὅσο γρήγορα καὶ νὰ τρέχαμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς ἔφτανε.

Ἡ Δολόρα τρομαγμένη ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν κάτω.

— Καὶ καθόμαστε ἐδῶ ; εἶπε. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ φανεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Εἴμαστε χαμένοι.

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Ἔ, λοιπόν ; Αὐτὸ εἶταν ποὺ μοῦ εἶπες ὅτι δὲν εἶσαι δειλή ;

— Κόμη, φώναξε ἐκείνη, ἡ ἀταραξία σου φανερώνει ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, ἀλλά, γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, δόσε μου θάρρος κ' ἐμένα !

Ὁ κόμης σηκώθηκε καὶ περνῶντας τὸ χέρι του ἀπὸ τὴ μέση της τὴνἔφερε ὥςτὴνἀκροθαλασσιά.Ἡ ἡμέρα εἶχε ἀρχίσει νὰ προχωρῇ.

— Ὦ δειλὴ καὶ πολυαγαπημένη μου Δολόρα, εἶπε. Κοίταξε μὲ τὰ γλυκά σου μάτια τὸν ὁρίζοντα.

— Βλέπω ἕνα μαῦρο σημάδι μακριά...

— Αὐτὸ τὸ σημάδι εἶν' ἕνα ὁλλανδικὸ πλοῖο ποὺ φεύγει σήμερα τὸ πρωΐ. Καταλαβαίνεις τώρα ;

Ἐκείνη τοῦ ἔπιασε παράφορα τὰ χέρια.

— Ὅσο γιὰ τὸ Λαντρύ, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, πάει νὰ βρεῖ κανένα ψαρᾶ γιὰ νὰ μᾶς φέρει στὸ πλοῖο.

Συγχρόνως ἀκούστηκαν πίσω τους βήματα βιαστικὰ κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ βαρειά, ἀλλὰ καὶ χαρούμενη :

— Ὅλα πᾶν καλά.

Εἶταν ὁ Λαντρύ.

— Ἔ, Λαντρύ, εἶπε ὁ κόμης, ἤῦρες κανένα βαρκάρη.

— Ἤῦρα ἕνα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ξυπνήσει, ἄμα ὅμως τοῦ γυάλισα μερικὰ σκοῦδα... πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του...

— Μπράβο ! Εἶδες τίποτε ὕποπτο στὰ πέριξ ;

— Τίποτε !

— Ὦ, ἐκέτευσε ἡ Δολόρα, πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα, ἀμέσως.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ κόμης.

Πῆραν κ' οἱ τρεῖς κάποια στενὴ ἀτραπὸ μέσ' ἀπὸ τοὺς βράχους. Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν μιὰ κραυγὴ τρομερή, κάτι σὰν θρῆνος, ξέσχισε τὸν ἀέρα.

Μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη σταμάτησαν.

— Τί εἶναι ; εἶπε τρέμοντας ἡ Δολόρα.

— Κανένα θαλασσινὸ πουλί, ἀπάντησε ὁ κόμης προσπαθῶντας νὰ κρύψει τὴν ταραχή του.

Ὁ Λαντρὺ εἶχε μαζέψει τὰ φρύδια του καὶ κοιτοῦσε τὸν κύριό του μ' ἐρωτηματικὸ βλέμμα. Πέρασαν κάμποσα λεπτά, ὅταν ἀκούστηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ ἴδια κραυγή, ἀλλὰ τώρα πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ θρηνώδης.

Ὁ κόμης ὡχρίασε, ἡ Δολόρα παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ.

— Χωρὶς ἄλλο, φώναξε ὁ Λαντρὺ μὲ δυνατὴ φωνή, κάποιον σφάζουνε ἐδῶ πέρα !

Ὅταν ὁ Λαντρὺ ἔφτασε στὴν ὄχθη κοίταξε πρὸς ὅλες τὶς μεριές, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε. Διακόσια βήματα μακρυά του εἶταν δεμένη ἡ βάρκα ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὸ πλοῖο κι' ὄρθιος κοντά της ὁ βαρκάρης περίμενε τυλιγμένος στὴν κάπα του μὲ τὰ νῶτα στραμένα πρὸς αὐτούς.

— Ἔ, γέρο, τοῦ φώναξε ὁ Λαντρύ, δὲν ἄκουσες ἐσὺ τίποτε ; Ἀπὸ ποὺ ἦρθε αὐτὴ ἡ φωνή ;

Ὁ βαρκάρης τοῦ φώναξε κάτι, ἀλλὰ ἡ φωνή του χάθηκε στὸν ἀέρα.

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν καταφθάσει ὁ κόμης κ' ἡ Δολόρα.

— Δὲ βλέπω τίποτα, τοὺς εἶπε, κι' ὅμως δὲν ὀνειρευτήκαμε, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Αὐτὴ ἦταν φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ τὸν σφάζουνε !

— Στὴ βάρκα ! φώναξε ὁ κόμης.

Ἡ Δολόρα ποὺ προχωροῦσε βιαστικὴ μπροστά, στάθηκε ἄξαφνα κι' ἀμέσως ἔκανε πίσω. Ἔπειτα ἄφωνη καὶ μὲ τὰ μάτια τεντωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη τοὺς ἔδειξε ἕνα ὄγκο ποὺ ἔπλεε σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὴν παραλία, ἀπάνω στὴν θάλασσα. Εἶταν ἕνα πτῶμα !

Ὁ Λαντρὺ ἔτρεξε νὰ τὸ δῇ ἀπὸ κοντά.

— Ὁ βαρκάρης μας ! φώναξε. Μᾶς τὸν σκότωσαν. Ποιὸς λοιπὸν εἶν' ὁ φονιᾶς ;

Καὶ τρέχοντας ρίχτηκε στὸν ἄλλον, τὸν ψεύτικο βαρκάρη ποὺ φοροῦσε τὴν κάπα.

Ἐκεῖνος τότε ἐπρότεινε ἕνα πιστόλι. Εἶταν ὁ Δὸν Διέγος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπυροβόλησε.

Ὁ Λαντρὺ πληγωμένος, ἔκανε πίσω.

Ἀμέσως τέσσερες ἄντρες πήδησαν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς βάρκας κι' ἄλλοι ποὺ ἦσαν κρυμμένοι, ξεπετάχθηκαν ἀπὸ τοὺς βράχους.

— Στοὺς βράχους, ἀφέντη ! Στοὺς βράχους ! φώναξε ὁ Λαντρύ.

Ὁ Λέλιος ἐννοῶντας ὅτι στοὺς βράχους ὑπῆρχε ὄχι μόνο ἐλπὶς σωτηρίας ἀλλὰ καὶ πιθανότης ἀντιστάσεως, ἔδραξε τὴ Δολόρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Φωτιά ! οὔρλιαξε ὁ δὸν Διάζ.

Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε· ὁ Λαντρύ, ποὺ πληγώθηκε γιὰ δεύτερη φορά, παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀλλὰ κρατήθηκε κι' ἐξακολουθῶντας τὸ δρόμο του ἔφτασε τὸν κύριό του,

Δυστυχῶς ὅμως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν βράχων εἴχαν παρεντεθεῖ δυὸ ἄντρες τοῦ δὸν Διάζ οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐσκόπευαν.

Ὁ κόμης ἐρρίγησε, ὁ Λαντρὺ ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια.

Νὰ ὀπισθοχωρήσουν εἶταν ἀδύνατο· πίσω τους ἐρχόταν ὅλη ἡ σπεῖρα τοῦ δὸν Διάζ.

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πρὸς τοὺς βράχους μὲ τὰ σπαθιὰ ὑψωμένα.

(Ἀκολουθεῖ)